

Cesta blogera do Löwenbergu

Thomas Terbeck

Výjimečná!

Země kouzelné krajiny Horní Lužice

Chůže po nových, neznámých štěrkových cestách je uždycky úžasná věc. Pokud pak máte možnost prozkoumat naurhované trasy turistického regionu, jako je Horní Lužice, může to být docela uzrušující záležitost. I přes určité komplikace způsobené pandemií, proč jinak, po důkladné přípravě, jsem se vydal do oblasti, kterou jsem si "osahal" již na své loňské cyklistické dovolené. Ale nebylo to tak intenzivní, protože jsem se nyní ponořil do pohraniční oblasti mezi Českou republikou, Polskem a Německem. Takže jsem se na tento malý projekt s názvem "Geologické poklady Horní Lužice", který mě velmi oslovil už svým názvem, opravdu těšil.

Začátkem května nadešel čas a já jsem přijel do Drážďan společně s Berndem, který vede blog RADREISEGLÜCK. Odtud by měl jít další den pak do Žitavy v příhraničním trojúhelníku. Doprovázet nás Christian, náš přímý průvodce, který nám zhruba naplánoval trasu. Stefan, který organizoval přepravu zavazadel, bychom měli vidět znovu pozdě večer v našem ubytování v Polsku.

Už při studiu skladby jsem byl plný radosti, protože se mi zdálo, že je to přesně ten typ gravelridu, který mám tak rád. Na začátku na zahřátí ještě pěkně po rovině podél Lužické Nisy, pak do Čech na Hrádek nad Nisou a do jiného světa. Zdálo se mi, že hodiny tikají o něco pomaleji.

Brzy poté, co se svaly příjemně zahřály, jsme sjeli z vyšlapané cesty. Christian naurhl, že když už jsme v této oblasti, neměli bychom vynechat Ještěd, známý také jako Jeschken, který je vysoký něco přes 1000 metrů. Mluvil o malé zajiždce, která byla větší, než se čekalo, ale opravdu stála za to. Projížděli jsme malými vesničkami, kde nebylo vidět žiuáčka. Svahy byly lemovány stromy.

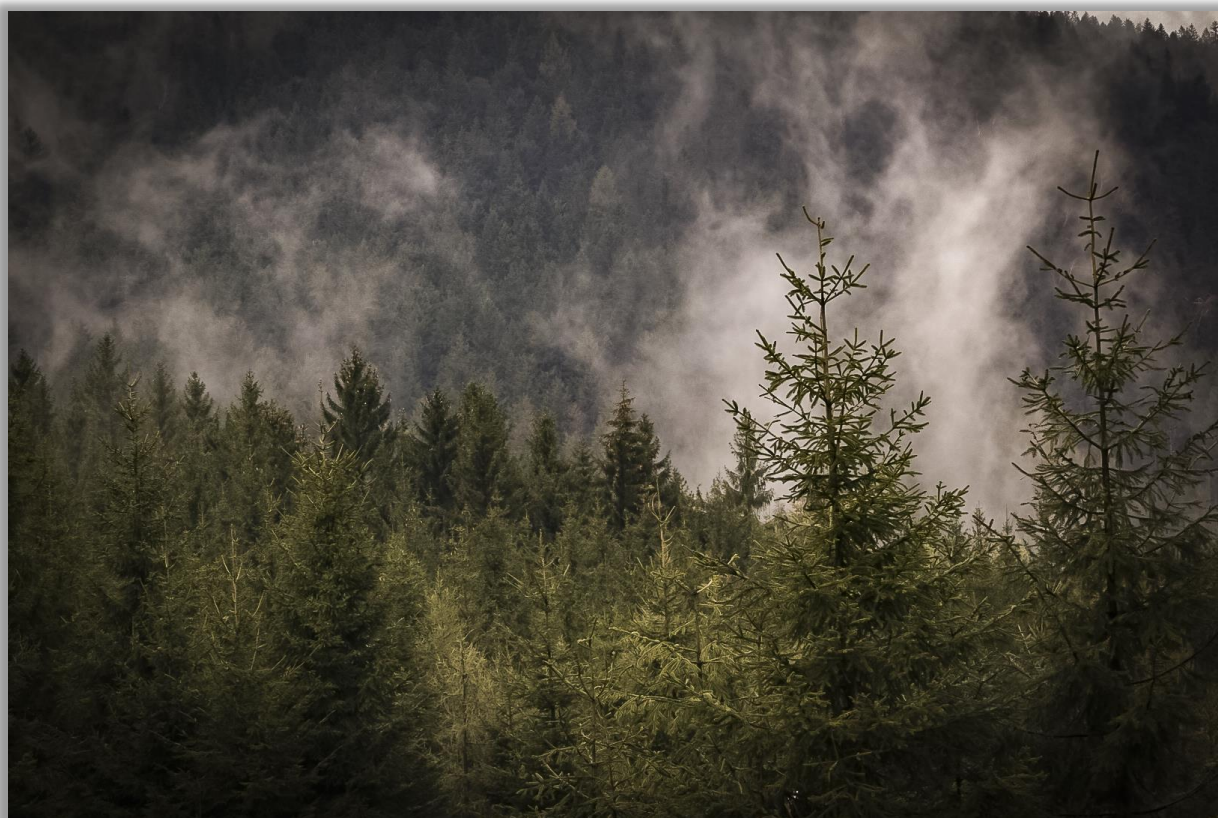
Christian mluvil o tom, že jízda ulakem, dokonce i s kolem, není obvykle problém ani v malých městech, jako je toto. "Vždycky tam jede ulak," řekl. A tak jsme skutečně spatřili krásný železniční viadukt tam, kde byste ho nutně nečekali, a malebná nádraží, která jste jako taková poznali až na druhý pohled.

Kolem přírodní rezervace Karloušské bučiny, na severovýchodních svazích Ještědského hřbetu s krásným bukovým lesem, stezka stoupala stále výš a výš. Ze silnice jsme odbočili doleva na blátivou lesní cestu. Všechno bylo promočené od deště posledních dní a od stop nákladních aut a harvestorů, které sem hromadně odvážely dřevo z lesa. Kola se musela vypořádat s mýdlouým bahnem. Ale bez toho to není pravá Gravelride ;-)

Horu nebylo vidět, byla zahalená v mracích. Jen dole v údolí jsme mohli zahlédnout krajinu zahalenou v lehkém oparu. Poslední úsek na Ještěd byl po asfaltu. V bočních příkopech se ještě povalovaly špinavé zbytky sněhu, nás přivítalo nejjemnější mrholení a sněhové přeháňky. Jako by nás hora zpočátku nechtěla pustit nahoru.

Výjimečná!

Země kouzelné krajiny Horní Lužice

Nahoře toho při dobré viditelnosti nebylo moc vidět. Vrchol futuristické televizní věže dal, ale stále chladné scénérie. Tento bod je oblíbeným cílem, ale tento den jsme tam byli jediní blázní. Mimochodem, za jasného počasí je vidět až na Schneekoppe, nejvyšší vrchol Krkonoš. Rychle jsme pořídili pár fotek a sjeli zpět z kopce s průstřelem mlhy, kde jsme se brzy ocitli na původní trati. Mimochodem, poté, co jsme se dostali pod horu, byl na vrcholu jasný úhled! Modrá obloha, jasný úhled! Kdybychom jen počkali o deset minut déle...

Polní cesty se nyní staly drsnějšími. Míjeli jsme osamělé jezdecké stáje a zemědělské usedlosti. Ocitli jsme se na cestách, které jsme občas museli hledat pod pneumatikami. Na vykořeněné úzké hraniční cestě mezi Českou republikou a Polskem jsme se dostali do slepé uličky, která na konci klesala tak strmě, že jsme raději hledali jinou alternativu. Bylo to opravdu krásné! Odtud jsme viděli nádherně klidnou krajinu. Sluneční paprsky dopadající na pole a mraky, které na nich předvádějí nádherné stínové hry, dodávají této oblasti něco magického. Stěží jsem se mohl nabažit pohledu z této stezky. O kousek dál se obloha na jedné straně zatáhla, ale zároveň na horu z druhé strany svítilo slunce. slunce svítilo na vrcholky hor z druhé strany. Díky tomu, že jsem byl součástí tohoto okamžiku s gravelbikem, jsem si uvědomil, jak je krásné být takto v přírodě. Cítil jsem se trochu pokořen.

Křupavé svahy a krásné lesní stezky na úpatí více než 700 metrů vysokého Špičáku byly potěšením. Hustý borový les vydával vlhkou kořeněnou vůni. Sestup byl rychlý. Vypálilo mi to úsměv na tváři. Rozkošný. Směrem k Frýdlantu se rozkládá několik zemědělských usedlostí s okolními loukami. Tráva byla suže zelená. Sen pro každý skot.

Výjimečná!

Země kouzelné krajiny Horní Lužice

Nad městem se majestátně tyčí raně gotický hrad Frýdlant s mohutnou hradbou. První zmínka o něm pochází z roku 1278, ale slovanskí osadníci se zde usadili již v 6. století.

Ein näherer Blick auf die Burg lohnte sich. An den Türmen und Fassaden waren allerlei Verzierungen zu erkennen, die auf einen vielseitigen Ausbau der Burg in verschiedenen Epochen deutete. Adelsgeschlechter derer von Waldstein, Bieberstein und Redern hinterließen ihre Spuren.

Bližší prohlídka hradu stála za to. Na věžích a fasádách byly k vidění nejrůznější druhy úzdoby, které poukazovaly na všestranné rozšíření hradu v různých obdobích. Své stopy zde zanechaly šlechtické rody Waldsteinů, Biebersteinů a Redernů.

Slunce se teď trochu víc schovávalo za mraky. Projížděli jsme krásným zvlněným terénem. Na některých asfaltových úsecích jsme nyní mohli nechat kola odvalovat. To nebylo vůbec špatné, další šterkové pasáže, které namáhaly naše nohy, následovaly nevyhnutelně. Christian sestavil opravdu náročnou trasu.

Uvědomění, že polní cesty nejsou stejné polní cesty, jsme museli pocítit brzy. Kdo je kdysi opatroval často kameny s mohutnými hroty, mi zůstane záhadou. Na některých místech jste museli být velmi soustředění. Ale jako fanoušek Gravelride jsem se ponořil do čistě dobrodružné země. Mohla jsem úplně zapomenout na každodenní shon. Tak krásné. Je to tak úžasné. Tak příjemné.

Výjimečná!

Země kouzelné krajiny Horní Lužice

Horní Lužice a severní Čechy jsou historicky úzce propojeny. Po staletí se u tomto regionu střídali různí panovníci. Například ušechna velká města u Horní Lužici vznikla v období české vlády, kdy císař Fridrich I. Barbarossa uzavřel spojenečtství s českým vévodou Vladislavem II.

Z někdejší slávy však bylo vidět jen málo. V malých vesnicích se člověk mohl jen dohadovat, jak nádherné byly kdysi mnohé budovy nebo tržiště. Morbidní kouzlo bylo všudypřítomné. Za oprýskanou omítkou byly často vidět holé zdi. Ale za šediivými, špinavě vypadajícími závěsy byl stále život. Nelze popřít, že mládež z těchto oblastí stále častěji odchází do velkých měst, a tím se vesnice stále více uylidňují.

Jízda na kole touto krajinou je fascinující, což mohu jen těžko popsat. Krásné krajiny, z nichž vyzařuje určitá melancholie. Klidný, jemný a divoký zároveň. Třpytivé sluneční světlo, které přerušují jen tiše plující mraky nad lesy a loukami. Někdy jsou temné a hroživé, jindy krásné, jemné a půvabné ve své kráse. Ale vždy s dokonalou zdánlivou inscenací, plnou hrdosti. Vědomi si své záře.

V pozadí nás po celou dobu doprovázelo pohoří. Je pravděpodobné, že patří také ke geologickým pokladům tohoto regionu. Hory táhnoucí se přes Krkonoše až k Černému moři. Svaly začínaly být

Výjimečná!

Země kouzelné krajiny Horní Lužice

unavené. Znovu a znovu se objevovaly malé nájezdy, které bylo třeba zdolat, ostré kameny, kterým bylo třeba se vyhnout, úymoly, které bylo třeba obejít, nebo sjezdy po prkně. Jako by už zítra nemělo být nic. Seuřete brzdové páky, ale co nejméně. Kaleidoskop smyslů, který bere dech v každém ohledu.

A pak se náhle setmělo. Tam, kde ještě před chvílí sušilo slunce, se nad otevřeným polem rozprostíraly dešťové mraky. S ohlušujícím větrem u ušíh jsme se hnali po nekonečné štěrkové cestě. Na obloze se zablesklo a u žilách se mi rozproudil adrenalin. Při jíždě na kole nemám bouřky vůbec rád. Zulášťe když široko daleko není žádný úkryt. Plochá země. Nad hlavou se stahují pochmurné bouřkové a dešťové mraky. Sluneční suvit viditelný v dálce. To je podívaná. Děsiué, ale dechberoucí!

Stejně rychle jako přišel déšť a bouřka, tak rychle zase zmizely. Zůstaly mokré louky, lesy a cyklistické kraťasy. Sluneční paprsky, které odpovídaly večerní náladě a byly již nížko, způsobily, že se v trávě třpytily kapky vody. Koruny stromů zářily v posledním večerním světle. Pomalu nastal čas, abychom se dostali do našeho ubytování.

To, co se zpočátku zdálo snadné, protože poslední úsek vedl po staré železniční trati dokonale upravené jako cyklostezka, se nakonec ukázalo jako bažinatá cesta. Déšť tu zanechal půdu, která už prakticky nebyla průjezdná, aniž by se u určitém místě neválela u blátě a kolech.

Výjimečná!

Země kouzelné krajiny Horní Lužice

V podstatě přímo na hranicích mezi Českou republikou a Polskem jsme museli kola chuříti tlačít blátem a přes nepříjemné kořeny, abychom nakonec skončili plně soustředění. Proč? Kluzké kameny, které na cestě trčely ze země u nejrůznějších hranatých tvarech, jako by je tam někdo speciálně naházel jako nepřekonatelnou překážku.

Nakonec jsme ale dorazili včas do našeho ubytování, staré secesní vily nedaleko Pobiedné u Polsku. Už se setmělo. Na posledních metrech jsem již na kole zapnul kontrolku baterie. Ubytování bylo pro tuto noc jen naše. Stylově zářila starou krásou. Kdysi patřil německému podnikateli, který měl hned vedle tkalcounu.

V 17. století zažila Horní Lužice velký rozmach tkalcovství plátna. Zajímavost: V následujících dvou stoletích existoval téměř monopol na damašek a bílé plátno z bělených přízí. Vedoucí postavení u evropském umění a řemeslech. Proto bylo rozhodnuto považovat tuto technologii za státní tajemství! Tkalcům byla vojenská služba zcela zakázána!

Spali jsme ve starých stylových postelích, u obyčejných pokojích s vysokými stěnami. Koupelny byly nové. Silný proud teplé vody ze sprchy nám uklidňoval záda. Cítili jsme se opravdu dobře. Když jsme upadli do zaslouženého spánku, byli jsme plni dojmů.

Druhý den ráno, další den. V jídelně plně starého kouzla s krbem a klavírem a velkými světlými okny s výhledem do zahrady s vysokými borovicemi chutnala snídaně o něco lépe. Takto připraveni na druhý den jsme vesele nasedli na šotolinová kola. Cílem tohoto dne byl Lwówek Śląski, zvaný také Luí hora.

Jakmile jsme se dostali na první polní cesty, čekaly na nás velké špinavé kaluže plné vody, kterou u noci zanechal déšť. Voda šplouchala a zurčela, když jsme po ní jeli na šterkové kolech. Počasí se shora ukázalo jako milosrdné. Modrá obloha s několika mraky, které vypadaly jako vatové kuličky. Kromě toho mírně hřeje slunce. Slibovalo to, že bude opravdu pěkný den.

Šterkové cesty vedly přes prostranství, které nabízelo stále nové úhledy. Malé rampy pokračovaly tam, kde předchozí den skončily: sportovně a křupavě, někdy trochu nepříjemně. Kolem zříceniny starého hradu Świecie (Mečový hrad) pak cesta vedla do kopce. Země byla mokrá a zároveň blátivá. Podél cesty tekla voda v malých potůčcích. Vadilo mi, že i na rovném úseku voda poměrně rychle protékala malými mělkými brázdami.

Na těchto kopcích podloží často neumožňuje vodě proniknout hluboko do půdy. Proto se někdy u horách o něco dále tvoří vyyušená rašeliniště. Ty často slouží jako zdroj toků.

Těžce jsme se na kolech proháněli po hrbolatých stezkách u oblasti Stankowického lesa a honili je po podmáčených loukách, kde vlhká půda vydávala při jízdě podivné mlaskavé zvuky. Krátce poté jsme dorazili na krásnou vyhlídku na 465 metrů vysokém Stupci. Na Riedsteinu, skále, která jednoduše vystupuje z luční krajiny, je krásný úhled daleko do kraje. V pozadí se zvolna zvedají Krkonoše, před nimiž se jako na obraze rozprostírá mírně zulněná krajina. Ideální místo pro odpočinek.

Výjimečná!

Země kouzelné krajiny Horní Lužice

Pak přišel sestup, který vám opět vykouzlil úsměv na tváři. Šotolinová cesta byla rozorána plnou parou. Dobře se na něm jezdí, má vysoký faktor zábavy. Jakmile jsme dorazili na dno, odbočili jsme do velké vodní nádrže Jezioro Złotnickie, nazývané také přehrada Goldentraum.

Zde se dostanete podél řeky Queis (Kwisa), která pramení na hřebeni Jizery. Impozantní přehradní zeď má výšku asi 36 metrů. Turbíny, které dodnes pohánějí vodní elektrárnu, pocházejí z roku 1922 a jsou plně funkční.

Tlačili jsme suvá šterková kola po dlažebních kostkách stauby postavené na začátku 20. století. Podařilo se mi tam pořídit několik pěkných fotografií. Naše cesta nyní vedla podél 8 kilometrů dlouhého břehu přehrady.

Úsek se nyní stával nepříjemným. Skála stále vykukovala z listového bahna. Vlhko a nebezpečí. V brázdách, které vznikají po odstřelech ve skále, se shromažďovala voda. Jízda rovně zde vůbec nepřipadala u úvahu. Musel jsem se soustředit, abych neudělal špatný pohyb volantem a nepřistál na sedadle. Vzhledem k délce nádrže to bylo v některých okamžicích trochu nepříjemné, dojmy z jezera upravo byly sotva možné. Proto jsem byla ráda, když jsme tento úsek měli konečně za sebou.

Přes Biedrzychowice, kolem Mordbergu (Husycka Góra), strašidelného názvu pro horu, jsme došli po nádherném šterku ke zřícenině Ubocze Dolne. Z některých budov, zarostlých vinnou révou, keři a stromy, zbyly jen základní zdi. To, že jsme zde trochu zabloudili, jsme nevynechali. Příliš lákavý byl průzkum starých hradeb. Jaký význam měly částečně, už nebylo nutné rozpoznat.

Pěkným motivem bylo staré zrcadlo z dlaždic. Také nenápadné upozornění na zdi, že tudy vlastně prochází cyklostezka přes humna, působilo trochu rozmarně. Hluboká kulatá díra v zemi naznačovala, že se pod ní nachází nějaký sklep plný hlíny. Zarostlé trním, člověk si musel dávat pozor, aby někde nešlápl do bezedné jámy. Vandalové už zpusťovali i budovy. Jako uždy využili příležitosti ničit, špinit a vyhazovat odpadky.

Zbytek stezky byl jako stvořený pro naše šotolinová kola. Těžké bláto a břečka se chtěly zpracovat. Na cestě nám stály bezejmenné malé osady. Ručičky hodin jako by tu běžely pomaleji. I já jsem měl pocit zpomalení. Nyní jsem si oblíbil tato malá, krátká stoupání, mohl jsem si vychutnat krajinu všemi smysly. Před námi kvetla řepka žlutými barvami, u Krkonoších u pozadí obrázku ležel na urcholcích ještě sníh jako silná vrstva moučkového cukru

Rozlil se ve mně pocit uspokojení. Jízda po šotolině byla velmi zábauná, trasa byla náročná a zároveň krásná. Krajina mě velmi oslovila. Mohla bych v tomhle stavu jezdit věčně, ukládat si ty okamžiky do hlavy a doufat, že nikdy neskončí. Chuíte, kdy si intenzivně uvědomujete, proč může být jízda na kole tak krásná.

Rozmanitost polí, luk a lesů byla špičková. Po cestě kvetly třešně. Ve své nádheře vytvářely nádherná místa v celkovém obraze. V ospalé vesničce Płóczki Górne, kde je centrem obce malý obchod s potravinami, jsme si doplnili pití a pochutnali si na úborném sladkém pečivu. Zasloužili jsme si to! To byla poslední zastávka před naším cílem, městem Löwenberg, polsky Lwówek Śląski.

Výjimečná!

Země kouzelné krajiny Horní Lužice

Löwenberg Švýcarsko se nachází na jižním okraji města. Pískovec se tu hromadí v bizarních útvarech. Na vrchol vedou turistické stezky s nádherným výhledem. Oblíbený cíl výletů, kde piuní zahrádka na úpatí útvaru láká k následné zastávce na jídlo.

První zmínka o městě Löwenberg ve Slezsku pochází z roku 1217. Byl postaven u oválné zdi a má za sebou pohnutou historii. Během slezské války zde bojoval proti pruskému uliu i sám Napoleon.

Nejuvětší část starého města se již bohužel nedochovala. Důvod: V 60. a 70. letech 20. století se místo starých budov v gotickém, renesančním a barokním stylu stavěly moderní byty v socialistickém stylu. Vnitřní okruh s pozoruhodnou radnicí z 15. století, která se nachází přímo na krásném tržním náměstí, zůstal zachován. Kromě toho stojí za vidění ještě několik starých měšťanských domů, kus staré dvojitě obvodové zdi a farní kostel Nanebevzetí Panny Marie (Kościół Wniebowzięcia).

Když jsme ujížděli do města, z oblohy vesele svítilo slunce. Několik lidí sedělo na lavičkách na náměstí, děti utíkaly od rodičů a radostně pištěly při hře na honěnou. Ve vzduchu bylo cítit teplo a štěstí.

Vydali jsme se k posledním duřma vrcholům, které se nacházejí jen pár metrů od Löwenbergu. Zámek Braunau (Pałac Brunów) začal svou historii již ve 14. století. Barokní zámek pochází ze 40. let 17. století. Velmi krásně umístěný v udržované zahradě. Zcela přesně nastavené, tulipány kvetly na svých záhonech. Fontána šplouchala v již nízkém slunci. Místo klidu.

V době NSDAP však byli majitelé, rodina Cottenetů, kdysi vyulastněni a byla zde postavena říšská sportovní škola. Po skončení druhé světové války byl majetek převeden na Polsko. Pozoruhodná historie na místě, které prakticky vybízí k odpočinku. Dnes je hrad opět v soukromém ulastnictví a nabízí veškerý komfort s hotelem.

Nakonec jsme se vydali k vybagrovanému jezeru Jezioro Rakowickie I, které je napuštěno řekou Bóbr. Zde bylo dobré místo na zakončení dne. Jezero s malým poloostrovem je oblíbeným cílem výletů i v době, kdy se nejedná o Koronu. Není divu, jsou tu pěkné písčné pláže. Kdo by si tam nechtěl dát koktejl?

Jaké to byly dva dny štěrkové zábavy! Dostal jsem záblesk. Tato křehká, drsná krajina splnila všechna přání vášnivého jezdce na šotolině. Tak krásné, a přitom tak divoké a drsné. Předehra pro smysly, komponovaná s vášní. Šotolinové cesty, které vás řádně vyzvaly. Stejně jako nekonečné rampy, které vám do nohou pumpovaly laktát. Trpká vůně lesů. Cítím se naprosto osamělý a opuštěný. Území, které si zaslouží prozkoumat na šotolinovém kole.

Tolik cest, které se daly projít. Tolik nádherných výhledů a pohledů, které umožnily nahlédnout do regionu a historie jeho obyvatel. Někdy odhaluje strašidelný rozklad ve vesnicích, kde jako by se zastavil čas. Budovy, které napomínavě ukazovaly své zdi. Pýcha a sláva minulých dnů však zůstala. Horní Lužice je pozoruhodná oblast, která uždy stojí za výlet na šotolinovém kole!

Výjimečná!

Země kouzelné krajiny Horní Lužice

oberlausitz.
DAS LANDSCHAFTSWUNDERLAND

www.landschaftswunder.land